

علی دهبان؛ کارگردان و نویسنده نمایش «مثبت فکر کن» در گفت و گو با «صبا»:

نمی خواستم کسی را شکفت زده کنم

دلارام صادقی

گفت و گو

«مثبت فکر کن» عنوان نمایشی به کارگردانی علی دهبان است و با بازی بازیگرانی چون: سیاوش مفیدی، شیماء ملکیان، سوسن پرور و سامان دارابی که در سالن هامون اجرا می‌رود. در گفت‌وگویی که با علی دهبان داشته‌ایم، با او از دغدغه‌هایش در نمایش و تجربه کاری این نمایشبه گفت و گو نشستیم که در ادامه می‌خوانید.

خصوصی به صحنه می‌رود و طبیعتاً سالن خصوصی هزینه زیادی را می‌طلبد، چه اندازه گیشه برای شما تضمین شده است؟

این کار تهیه‌کننده داشته و در بخش خصوصی تولید شده است یعنی آدمی که از بخش خصوصی هزینه نمایش را داده و این که چه قدر برای این کار هزینه شده خیلی درست و حرفه‌ای نیست که بخواهم آن هزینه را اعلام کنم اما نکته‌ای که مهم است این است که در شرایط فعلی کار کردن در بخش خصوصی بسیار سخت و نگران‌کننده است. به نظرم اگر بخش دولتی به کمک آثاری از این دست نیاید حتماً این بخش ماجرا کمرنگ‌تر می‌شود و کمرنگ شدن نمایش‌هایی که در بخش خصوصی تولید می‌شوند به معنی این است که اشتغال‌زایی ما کمرنگ می‌شود و تبعات و هنجارهای دیگری را می‌تواند با خودش به همراه بیاورد. به همین علت فکر می‌کنم واقعا از تاترهایی که در بخش خصوصی روی صحنه اجرا می‌شود باید حمایت شود. من با توجه به ارتباطی که با بچه‌های تماشاخانه‌های خصوصی دارم، می‌دانم که واقعا هزینه‌ها بسیار سنگین است و آن‌ها هم باید تامین درآمد گروه خودشان را داشته باشند. در واقع میزان دخل و خرج در جامعه ما با هم نمی‌خواند و تاتر هم از این موضوع مستثنی نیست.

صحبت پایانی اگر باقی مانده بفرمایید.

از همه مخاطبان تاتر دعوت می‌کنم که به دیدن نمایش «مثبت فکر کن» بیایند؛ همان طور که گفتم یک نمایش ساده را می‌بینند، قول می‌دهم و مطمئن هستم در آخر با حال و حس خوب از سالن خارج می‌شوند و آن موقع است که تبلیغ کار ما را حتماً انجام می‌دهند.

در مورد موضوعی خیلی تاکید دارم که می‌خواهم به گوش بقیه مخاطب‌ها، منتقدان و دوستان خبرنگار هم برسد؛ این که من نمی‌خواستم با کار اولم کسی را شکفت زده کنم و یا کار عجیب و غریبی انجام بدهم. من معتقدم یک کار ساده و روان را برای کار اولم روی صحنه می‌آوردم و فکر می‌کنم این اتفاق افتاده است. الان که خودم از دیروز به کار نگاه می‌کنم و در این چند شب اجرا باز خورد مخاطبان را می‌بینم فکر می‌کنم گروهم توانسته تا بخش قابل‌ی به نکته‌ای که مد نظر م بوده است دست پیدا کند. یک نمایش ساده، بی‌ادعا، کمی مفرح همراه با نقدهای جامعه‌مان که بتواند حرف دل من، شما و مخاطبان را بزند.

در حال حاضر کارگردانی تاتر را هم تجربه کردید، چه قدر به آینده شغلی خودتان امیدوارید؟

من از سال ۸۴ وارد تاتر شدم و تلاش کردم در این حرفه بمانم، دانشگاه رفتم، درس خواندم و بعد آمدم در حوزه مطبوعات در همین حیطه سینما و تاتر به عنوان یک رسانه‌ای ۵ سال کار کردم. تلاش در این جهت بوده که در حیطه تاتر و سینما بمانم آن هم به عنوان بازیگر و کارگردان، اما این که حالا چه قدر این روند می‌تواند در آینده ادامه‌دار باشد نمی‌توانم حرفی بزنم به دلیل این که شرایط جامعه ما شرایطی نیست که بتوان در مورد فردای خودت حتی حرف بزنی اما تلاشم این است که در این حوزه بتوانم اتفاقات خوب، درخشان و آن چیزی که خواست قلبی‌ام هست را رقم بزنم.

با توجه به این که نمایش «مثبت فکر کن» در یک سالن

او ندیده بودم و سیاوش مفیدی هم بعد از ۱۰ سال به تاتر بازگشت. من چون نویسنده نمایش «مثبت فکر کن» هم هستم تجربه این که خود متن به آدم می‌گوید که سراغ چه طیف از بازیگرها میتوانیم برویم و به نظرم آن متن است که ما را راهنمایی می‌کند و الان یکی از بهترین گزینه‌هایی که می‌توانستم برای این متن کنار خودم داشته باشم و دارم.

شما قبلاً کار بازیگری تاتر می‌کردید، اما این بار در مقام نویسنده و کارگردان در تاتر حاضر شدید؛ از تجربه کارگردانی تاتر راضی هستید؟

من پیش از این بازی می‌کردم، اما الان برای اولین بار هست که کارم را به عنوان کارگردان روی صحنه بردم. کارگردانی کاری بسیار سخت، پر از مسئولیت و استرس‌زاست که متأسفانه بخش زیادی از این سختی استرس و اضطراب مربوط به کار نمی‌شود بلکه مربوط به حاشیه‌هایی می‌شود که وجود دارد برای این که بخواهی کارت را مدیریت کنی و به روی صحنه ببری. من اطلاع دقیقی از بقیه کشورها ندارم که به چه شکل است اما مطمئنم که با این شرایط پر پیچ و خم مواجه نمی‌شود. یک مصاحبه‌ای داشتیم قبلاً و اینجا هم می‌گویم که من فکر می‌کنم باید چند واحد در دانشگاه برای بچه‌هایی که کارگردانی می‌خوانند بگذارند و آن هم مدیریت حاشیه‌های بی‌ربط و پرت است که در تاتر ما وجود دارد و ریشه دوانده و هیچ ربطی به تاتر ندارند.

در کارگردانی این نمایش به نتیجه مطلوبی که مدنظر داشتید، رسیدید؟

با توجه به شرایط سختی که حال حاضر در جامعه داریم و زندگی می‌کنیم، فکر می‌کنید این مثبت فکر کردن که موضوع نمایش «مثبت فکر کن» است تا چه اندازه به کار انسان در جامعه می‌آید؟

مثبت فکر کردن شاید تعریفی کلیشه‌ای داشته باشد، اما آدم‌ها که در شرایط مختلف قرار می‌گیرند هر کدام به فراخور لیستی که در جامعه و خانواده داشته‌اند می‌توانند مثبت فکر کردن را در لحظه برای خودشان معنی کنند. الزاماً مثبت فکر کردن آن چیزی نیست که به صورت کلی و عرف در جامعه می‌تواند وجود داشته باشد. به نظرم در یک سری بخش‌های خیلی شخصی، افراد می‌توانند مثبت فکر کردن را برای خودشان معنی کنند اما نتیجه‌اش می‌تواند نتیجه مشترکی بین همه نگاه‌های مختلف باشد و آن هم احساس رضایت از انجام کاری است که انسان انجام می‌دهد و یا چیزی که به آن فکر می‌کند.

شما از بازیگران چهره که عرصه کم‌دی فعالیت دارند در نمایش «مثبت فکر کن» استفاده کردید، آیا آشنایی قبلی با بازیگران داشتید که منجر به قبول نقش و همکاری از طرف آن‌ها شد؟ و اساساً نحوه انتخاب بازیگران این کار به چه صورتی شکل گرفت؟

من با هیچ‌کدام از این طیف بازیگرانی که در نمایشم کار می‌کنیم ارتباطی نداشتم. خاتم پرور پیش از این اجراهایشان را دیده بودم و کارشان را دوست داشتم و به نظرم بسیار آدم با سواد و آگاه و در چه یک در کار خودش است. سامان دارابی هم کما بیش اجراهایی که داشت و دیده بودم، اما شیماء ملکیان بازیگر تاتر بود ولی کاری از